

Arrest

nr. 63 041 van 14 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 31 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 februari 2011.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten.

Op 13 november 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 31 januari 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag

van de verzoekende partij ontvankelijk, doch ongegrond te verklaren. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Betrokkene geeft aan dat hij sinds 1999 in België zou verblijven. Echter, er zijn verschillende bewijzen dat betrokkene pas in 2006 in België zou zijn toegekomen. Vooreerst diende betrokkene op 07.02.2006 een asielaanvraag in. Uit de beslissing dd. 14.02.2006 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt het volgende: “De betrokkene verklaart dat hij in 2000 lid werd van de Pakistan Muslim League (N). De betrokkene zou vergaderingen georganiseerd hebben en eraan deelgenomen hebben. Op 6 oktober 2005 zouden er verkiezingen geweest zijn voor zetels in de ‘Tehsil Council’ en de betrokkene zou hieraan deelgenomen hebben. Een kandidaat van een andere partij en zijn aanhangers zouden hem bedreigd hebben. Op de dag van de verkiezingen zouden er gevechten geweest zijn en op die dag hij zou vernomen hebben dat hij beschuldigd werd van het plegen van een moord en van het toebrengen van verwondingen. Op 31 december 2005 zou de betrokkene Pakistan verlaten hebben.” Betrokkene geeft dus zelf aan in december 2005 nog in Pakistan verbleven te hebben. Er zijn geen officiële documenten die kunnen aantonen dat betrokkene reeds vroeger in België verbleef. De advocaat van betrokkene beweert een aanvraag art.9.3 opgesteld te hebben op 10.01.2006.

Echter, wij hebben deze aanvraag nooit op onze diensten ontvangen. Tenslotte legt betrokkene verschillende getuigenverklaringen voor die zouden moeten aantonen dat betrokkene hier al verblijft sinds tenminste 15.12.2004. Echter, deze verklaringen werden opgesteld op vraag van betrokkene, zijn geen officiële documenten en hebben een gesolliciteerd karakter. Hierdoor kan aan deze verklaringen geen bewijswaarde worden gehecht.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Qua verblijfsduur zou betrokkene hieraan voldoen. Echter, om geregulariseerd te worden op deze basis dient betrokkene een arbeidskaart B, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, voor te leggen. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene dd. 09.04.2010 staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams Gewest dd.15.07.2010 blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd.

Het feit dat betrokkene sinds 07.02.2006 in België zou verblijven, getuigenverklaringen voorlegt en werkbereid zou zijn, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende op 07.02.2006 een asielaanvraag in. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 26.04.2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem ter kennis gebracht op 27.04.2006. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk 2 maanden en 20 dagen – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”

Op 18 februari 2011 wordt er een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van de beslissing van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid wordt aan:

Naam: M.

Voornamen : S. A. (...)

Nationaal nummer: (...)

Geboortedatum en -plaats: (...)

Nationaliteit : Pakistan

° het bevel gegeven om uiterlijk op 20 maart 2011 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft In het Rijk zonder In het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art7,al 1,1° van de Wet van 15 december 1880). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 6, 7, 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. De verzoekende partij stelt ook dat de bestreden beslissing met machtsoverschrijding genomen werd.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"Doordat,

De beslissing als volgt werd gemotiveerd: (...)

Terwijl,

Op 9 april 2010 door de Dienst vreemdelingenzaken, het volgende werd beslist:

"Hiermee deel ik u mee dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft vastgesteld dat u sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België verblijft en dat u tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 een aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft ingediend, OF dat u uw aanvraag tot machtiging tot verblijf in gediend voor 15 september 2009, heeft aangevuld. U levert ook het bewijs van een duurzame verankering in België. Om uw aanvraag tot machtiging tot verblijf te staven heeft u trouwens een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorgelegd hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur; dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

Ik kan u meedelen dat de Dienst Vreemdelingenzaken, onder voorbehoud van de voorlegging van een door uw bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B, instructies tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dat één jaar geldig is, zal versturen naar het gemeentebestuur van uw verblijfplaats.

Bij wijze van herinnering: in overeenstemming met het koninklijk besluit van 1 oktober 2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers moet de aanvraag voor een arbeidsvergunning binnen de drie maanden, na de datum van verzending van onderhavig aangetekend schrijven door de Dienst Vreemdelingenzaken, door uw werkgever ingediend worden bij de bevoegde gewestelijke dienst."

Dat een regelmatig genomen beslissing, die rechten voor derden laat ontstaan, zoals in casu de beslissing van 9 april 2010, niet meer kan worden ingetrokken, zekerlijk niet impliciet (R.vS., De Troyer, nrs 1339 en 1340, van 3 maart 1952; Maes, nr. 1716, van 20mei1952; Wyffels, nr. 1716, van 7juli 1952; Hubert, nr. 6091, van 21 februari 1958);

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken door een nieuwe beslissing te nemen, alsof de vorige niet bestond, een onwettige handeling stelt, minstens een machtsoverschrijding pleegt, nu de wet de Dienst Vreemdelingenzaken niet machtigt tot het nemen van een nieuwe beslissing, wanneer er reeds in het dossier een beslissing werd getroffen, die definitief is;

Dat verder het schrijven van het Vlaams gewest, dat de verzoekende partij niet kent, voorbarig is, nu de toekomstige werkgever van de verzoekende partij, een vordering heeft ingeleid bij de Raad van State,

waarbij hij de schorsing en de vernietiging tracht te bekomen van de beslissing die door het Vlaams Gewest ten onrechte werd genomen;

Dat de weigeringsbeslissing van het Vlaams Gewest dus niet definitief is;

Dat in de beslissing van 9 april 2010, uitdrukkelijk vermeld wordt dat de verzoekende partij het bewijs levert van een duurzame verankering met België, zodat dit thans niet meer kan betwist worden;

Dat een tegenstrijdige motivering dient gelijk te worden gesteld met een gebrek aan motivering, zodat de motiveringswet in casu werd geschonden en tevens het art. 9bis van de Vreemdelingenwet, nu de buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, vermits het verzoek tot 2 keer toe ontvankelijk werd verklaard;

En doordat,

Het Bevel om het grondgebied te verlaten als volgt werd gemotiveerd: "De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1, 10 van de Wet van 15 december 190). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum";

Terwijl,

De verzoekende partij met het huidige verzoekschrift de schorsing en de vernietiging nastreeft van de beslissing waarbij zijn regularisatieverzoek ongegrond werd verklaard;"

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Betreffende de voorgehouden schending van de formele motiveringsverplichting, vervat in de artikelen 62 van de Wet dd. 15.12.1980 en 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan zijn aanvraag ongegrond werd verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Verzoeker stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken 'door een nieuwe beslissing te nemen, alsof de vorige niet bestond, een onwettige handeling stelt'.

Verzoeker verduidelijkt evenwel op geen enkele wijze waarom de beslissing dd. 09.04.2010, waarbij hij werd gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van één jaar, onder uitdrukkelijk voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B, in strijd zou zijn met de thans bestreden beslissing of waarom de thans bestreden beslissing zou genomen zijn 'alsof de vorige niet bestond'.

Bij lezing van de beide beslissingen blijkt genoegzaam dat er geen sprake is van enige tegenstrijdigheid, of dat er in de thans bestreden beslissing zou worden teruggekomen op vaststellingen in de beslissing

van 09.04.2010. Anders dan verzoeker voorhoudt staat er nergens in de thans bestreden beslissing te lezen dat de duurzame verankering van verzoeker 'betwist' wordt. Er is dan ook geen sprake van een tegenstrijdige motivering.

Terwijl evenmin het resultaat dient te worden afgewacht van het beroep bij de Raad van State tegen de weigeringsbeslissing van het Vlaams Gewest.

"Waar verzoeker in de repliekmemoire vervolgens aanvoert dat dan maar gewacht moest worden met het nemen van de bestreden beslissing tot na het verstrijken van de beroepstermijn tegen de beslissing tot weigering van het afleveren van een arbeidsvergunning en arbeidskaart, merkt de Raad op dat er geen wetsbepaling is die voorschrijft dat het nemen van een beslissing inzake een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan bepaalde termijnen gebonden is. Verzoeker slaagt er evenmin in aan te tonen dat de nog lopende beroepstermijn tegen een beslissing inzake de weigering van een arbeidsvergunning en arbeidskaart schorsende werking zou hebben ten opzichte van de beslissing die genomen wordt inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of zou verhinderen dat zulke beslissing wordt genomen. Verzoekers bewering kan niet worden aangenomen.

De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, pertinente, afdoende en deugdelijke motieven. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot zijn oordeel is gekomen of zich gesteund heeft op een foutieve feitenvinding.

De schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringplicht kan niet worden aangenomen. Er is evenmin sprake van een manifeste beoordelingsfout of van machtsmisbruik.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). Verzoeker blijft in gebreke aan te tonen in welk opzicht de bestreden beslissing dit beginsel zou schending. Zoals hiervoor reeds gesteld, kon bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening worden gehouden met een op dat moment nog niet ingesteld beroep inzake de arbeidskaart." (R.v.V. nr. 54 762 van 24 januari 2011)

"De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen" (R.v.St. 4 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St., 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519).

Aangezien verzoeker, gelet op het voorgaande, met zijn summiere uiteenzetting geenszins aantoonde dat de door hem aangehaalde wettelijke bepalingen zouden geschonden zijn, noch dat de motieven van de bestreden beslissing 'onjuist' of 'juridisch onaanvaardbaar' zouden zijn, toont hij geenszins de beweerde machtsoverschrijding aan.

Verzoeker licht ook niet nader toe om welke redenen hij het bevel om het grondgebied te verlaten geschonden acht door de door hem aangevoerde wetsbepalingen. Hij beperkt zich tot een loutere verwijzing naar de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit onderdeel is dan ook niet ontvankelijk.

De verwerende partij besluit dan ook dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels.

Het middel kan niet worden aangenomen. Het is niet ernstig."

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werden genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat criterium 2.8.A van de instructies van 19 juli 2009 niet weerhouden kan worden daar de verzoekende partij tijdens haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat ze Pakistan op 31 december 2005 verlaten had, dat de verzoekende partij niet voldoet aan criterium 2.8.B van de instructies van 19 juli 2009 daar het

Vlaams Gewest op 15 juli 2010 de aanvraag voor de afgifte van een arbeidskaart B geweigerd heeft en dat de duur van de asielprocedure, namelijk 2 maanden en 20 dagen ook niet als onredelijk lang beschouwd kan worden. Ook in de motivering van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomst-documenten. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift de motieven van de tweede bestreden beslissing niet weerlegt.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92.888).

In de bestreden beslissing wijst de verwerende partij op de vernietiging door de Raad van State van de instructies van 19 juli 2009 maar wijst zij ook op het feit dat de staatssecretaris zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie, zoals beschreven in de instructies, te blijven toepassen. Voorts merkt de Raad op dat bij de beoordeling van de gegrondheid van het beroep de Raad zich niet vermag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. In casu heeft de verwerende partij, gebruik makend van haar ruime discretionaire bevoegdheid, de aangehaalde argumenten beoordeeld, rekening houdende met de criteria zoals bepaald in de instructies van 19 juli 2009 daar de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf zelf uitdrukkelijk de toepassing van deze criteria heeft gevraagd.

In haar aanvraag van 13 november 2009 beroept de verzoekende partij zich uitdrukkelijk op het criterium 2.8. van de instructies van 19 juli 2009. De verzoekende partij kruiste het criterium *“werk + duurzame lokale verankering”* aan. Bij brief van 9 april 2010 deelt de verwerende partij de verzoekende partij mee dat ze haar een machtiging tot verblijf zal uitreiken op voorwaarde dat een arbeidskaart B voorgelegd wordt. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar verzoekschrift voorhoudt is de beslissing van 9 april 2010 geen definitieve beslissing. Er wordt slechts meegedeeld dat het verblijf toegekend zal worden indien verzoekende partij voldoet aan die bepaalde voorwaarde, met name een geldige arbeidskaart B voorleggen. Uit het administratief dossier blijkt dat de Vlaamse overheid op 15 juli 2010 een beslissing tot weigering van afgifte van een arbeidsvergunning in toepassing van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers en het koninklijk besluit van 9 juni 1999 houdende de uitvoering van deze wet genomen heeft. Daarenboven werd in criterium 2.8.B van de instructies van 19 juli 2009 uitdrukkelijke aangegeven:

“Moet het dossier binnen drie maanden na de aanvraag aangevuld worden met een positief advies, afgeleverd door de Gewesten betreffende de aangevraagde arbeidskaart B.

Of

Moet het dossier aangevuld worden met een arbeidskaart B afgeleverd door de Gewesten, en dit op basis van een Attest van Immatriculatie van drie maanden afgeleverd met dit doel.”

Bijgevolg kon de verwerende partij, steunend op de beslissing van 15 juli 2010 van de Vlaamse overheid, een beslissing nemen waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond verklaard wordt.

De verzoekende partij stelt dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat de werkgever van de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State ingediend heeft tegen de beslissing van 15 juli 2010 van de Vlaamse overheid.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het dossier blijkt dat de bestreden beslissing genomen werd op 31 januari 2011 en uit de bijlagen bij het verzoekschrift blijkt dat het beroep dat de werkgever van de verzoekende partij heeft ingesteld tegen de weigering tot afgifte van een arbeidskaart, dateert van 11 februari 2011. Op het moment van het nemen van de bestreden beslissing had de werkgever van de verzoekende partij nog geen beroep ingediend. Er kon bijgevolg geen rekening worden gehouden met een nog niet ingediend beroep.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

De bestreden beslissing steunt op een correcte feitenvinding zoals die blijkt uit de stukken van het dossier: daarin bevindt zich inderdaad een beslissing van het Vlaamse subsidieagentschap voor werk en sociale economie, Dienst Migratie, van 15 juli 2010 waarbij de werkgever van de verzoekende partij de arbeidsvergunning wordt geweigerd en waarbij wordt geweigerd een arbeidskaart af te leveren aan de verzoekende partij.

In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat moest gewacht worden met het nemen van de bestreden beslissing tot na het verstrijken van de beroepstermijn tegen de beslissing tot weigering van het afleveren van een arbeidsvergunning en arbeidskaart, merkt de Raad op dat er geen wetsbepaling is die voorschrijft dat het nemen van een beslissing inzake een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan bepaalde termijnen gebonden is. De verzoekende partij slaagt er evenmin in aan te tonen dat de nog lopende beroepstermijn tegen een beslissing inzake de weigering van een arbeidsvergunning en arbeidskaart schorsende werking zou hebben ten opzichte van de beslissing die genomen wordt inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of zou verhinderen dat zulke beslissing wordt genomen. De bewering van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Voorts stelt de verzoekende partij dat de duurzame lokale verankering in de bestreden beslissing niet betwist wordt. Voor het nemen van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij uitdrukkelijk meegedeeld dat een duurzame lokale verankering op zich voldoende is voor *“de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.”* In casu kan de verzoekende partij niet stellen dat zij een langdurig ononderbroken verblijf in België van minimum vijf jaar heeft, gelet op haar eigen verklaringen voor de asielinstanties. De duurzame lokale verankering wordt ook voor een tweede groep vreemdelingen in aanmerking genomen, met name *“de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon. Hiertoe :*

Moet het dossier binnen drie maanden na de aanvraag aangevuld worden met een positief advies, afgeleverd door de Gewesten betreffende de aangevraagde arbeidskaart B.

Of

Moet het dossier aangevuld worden met een arbeidskaart B afgeleverd door de Gewesten, en dit op basis van een Attest van Immatriculatie van drie maanden afgeleverd met dit doel.”

De verwerende partij heeft voor het nemen van de bestreden beslissing aangegeven dat de duurzame lokale verankering voor deze tweede groep van personen – met name personen die zich nog niet langdurig in België bevinden – op zich onvoldoende is om gemachtigd te worden tot verblijf. De verwerende partij heeft hieraan een bijkomende voorwaarde toegevoegd, met name het in het bezit zijn van een arbeidscontract hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon en het gegeven dat het dossier aangevuld moeten worden met een arbeidskaart B. Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij hieraan niet voldoet.

De overige motieven van de eerste bestreden beslissing worden niet weerlegd.

De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, pertinente, afdoende en deugdelijke motieven. De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot zijn oordeel is gekomen of zich gesteund heeft op een foutieve feitenvinding. De schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringplicht kan niet worden aangenomen. Er is evenmin sprake van een manifeste beoordelingsfout. Deze onderdelen van het middel zijn ongegrond.

Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die de verzoekende partij naar voor brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in de Vreemdelingenwet, niet overschreden. Voor het overige valt dit onderdeel van het middel samen met het vorige onderdeel.

Tot slot voert de verzoekende partij de schending van de artikelen 6 en 7 van de Vreemdelingenwet aan. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de

voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). In het hoofdgeding van het middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 6 en 7 van de Vreemdelingenwet, maar zij laat echter na uiteen te zetten op welke wijze deze artikelen door de bestreden beslissingen werden geschonden. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissingen. Ambtshalve wordt vastgesteld dat deze onderdelen van het middel geen middel zijn in de zin van de voornoemde bepaling. Deze onderdelen zijn derhalve onontvankelijk.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN